

Dampend Goud

Dampend Goud

weet wie je ontmoet

Anja Nederstigt

© 2019 Anja Nederstigt-van Lammeren
coverfoto iStock.com/Shaiith
coverontwerp Harrie van Lammeren, Jeroen Nederstigt
uitgever Brave New Books
ISBN 9789402197792

Uit deze uitgave mag uitsluitend iets verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke andere wijze dan ook, na voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Voor de drie belangrijkste mannen in mijn leven:

Jos – Jeroen – Robin

Proloog

Ik zal zolang ik leef precies weten waar ik was en met wie toen ik doorhad wat ik zag.

Het was een broeierig hete dag.

Mijn slippers lagen uitgeschopt op de grond, het zweet liep in straaltjes van mijn voorhoofd en mijn kleding plakte aan mijn huid.

Ik lepelde het laatste restje melkschuim uit mijn kopje en zag de oude man met het kobaltblauwe shirt plotseling opstaan en naar me toekomen. Zijn beide armen staken uit de korte mouwen, de huid slap en wapperend alsof hij hem daar links en rechts te drogen had gehangen. De enorme wijsheid die hij uitstraalde maakte indruk.

Direct nadat hij naast mijn tafeltje stond zag ik de landkaart van het leven in zijn gerimpelde gezicht.

Toen gebeurde het.

Mijn blik werd getrokken naar de witte letters op het kobaltblauw en ik begon me er helemaal in te verliezen. Zo'n moment waarop er geen besef van plaats en tijd meer is.

'Neemt u me alstublieft niet kwalijk dat ik u zo aanstaar,' zei ik.

'Wilt u misschien bij me komen zitten en me een paar minuten van uw tijd geven?'

'Met veel plezier,' antwoordde de oude man. 'Ik praat graag met je. Ik merk dat je zojuist een eyeopener hebt gehad.'

Rood

Ik werd abrupt uit mijn dagdroom gehaald, doordat een scherp klinkende vrouwenstem hier in het café riep:

'Hé, chauffeurkje, lekker bakkie?'

Vanwege mijn gemijmer over de oude man reageerde ik eerst nog wat afwezig met: 'Goedemiddag.' Toen ik zag wie het was, zei ik: 'Hé, dame, jij ook weer hier?'

Dit meisje zal ik me altijd blijven herinneren.

Na afloop van haar bezoek aan 'de kleinste bioscoop', waar een unieke film draaide, liep ze op haar rode hakken door de blubber naar mijn taxi en gaf een flinke tik op het dak.

Het is inmiddels negen maanden geleden dat ze op een natte en gure herfstavond voor het eerst bij me in de auto zat.

Ze was nog maar half ingestapt of klapte de zonneklep al omlaag, keek in de make-up spiegel, tuitte haar lippen, graaide in haar jaszak en smeerde met de daaruit gehaalde lippenstift linkshandig een dikke slordige laag op haar lippen, terwijl ze met rechts het portier dichttrok.

'Chauffeurkje, je scheurt als een malle weg. Ik schiet uit met het stiften.'

Doe niet zo overdreven, dacht ik, je doet net alsof ik plankgas geef. In mijn geest tuimelden meerdere opmerkingen over elkaar en hoewel het me moeite kostte, besloot ik voorlopig maar even mijn mond te houden.

Ik zag dat ze haar smerige schoenen op het dashboard legde en hoorde een paar luide boeren. Ze leek zich er niet voor te schamen. Het meisje hing onderuit gezakt in de stoel en zei verder niets meer. De stilte werd echter na enkele minuten al verbroken door haar snerpende stem.

'Mijn moeder zei vroeger tegen mij: "Meid stift altijd je lippen, want je weet nooit wie je tegenkomt". Ik steek trouwens effe een peukie op.'

Ik schudde mijn hoofd en meldde: 'Nee, ik vind dat vervelend. Als je niet buiten roken kunt, kun je buiten roken.'

'Oké, chauffeurkje, doe ik dat.'

Ze deed het raampje een stuk omlaag, stak vliegenvlug een sigaret op, inhaleerde diep en blies de rook naar buiten.

'Dame, dit is niet de bedoeling,' zei ik nu wat feller.

Ze drukte tot mijn verbazing haar sigaret uit tegen het raam, gooide de peuk richting trottoir en propte een paar stuks kauwgom in haar mond. Het meisje leek weer even te bedaren.

Buiten lieten de storm en regen juist nog luider van zich horen. Het was alsof ik in de tropen reed. Met deze stortbui konden de ruitenwissers in de hoogste stand. Takken vlogen in het rond en enkele bomen in de Paletlaan waren zelfs omgevallen. Langs de weg lieten buigende rietstengels in deze zware herfststorm hun lenigheid zien. Tegelijk met de gedachte dat ik mezelf in mijn leven ook beter soepel dan 'taai' kan houden, schoot me een oude wijsheid te binnen: "Zij die buigzaam zijn, blijven ongebroken".

Het smakkende geluid dat het kauwende meisje nu produceerde was, ondanks het kabaal van de storm en regen, duidelijk te horen, alsmede het geluid van het laten knappen van kauwgombellen. Bellen die enorm groot waren. Het leek alsof de wind haar had geholpen met opblazen.

'Krijg nou wat, moet je kijken,' riep ze opeens. 'Zie je daar buiten die gedumpte zooi liggen? Mijn moeder zei vroeger tegen mij: "Meid, de malloten en hotemetoten helpen de wereld naar de kloten". Zie je het, ze heeft gelijk. Ze hebben daar gewoon hun asbakken leeg gekieperd op de stoep. Wat ben je dan een kansloze aso als je dat zo schofterig achterlaat.'

Het dametje haalde na deze woordenwaterval haar schoenen van het inmiddels modderige dashboard en keek nog een keer onderzoekend naar haar spiegelbeeld. Ze spuugde op haar vingers en raakte

er de spiegel mee aan.

Ik vroeg haar: 'Wat ga je doen?'

'Er zit een rooie vlek op.'

Ik begreep dat ze haar wang bedoelde en toch zei ik: 'Nee dame, die spiegel is schoon. Hoelang je ook op de spiegel zou gaan wrijven, dat helpt niet om die vlek rode lippenstift te laten verdwijnen. Als jij in de spiegel kijkt en je ziet een vlek op je wang, maak dan je wang schoon.'

Ze reageerde gepikeerd: 'Denk je nou echt dat ik dat niet weet?'

Zou het kwartje vallen als ik haar nu zou zeggen: "Geef jij dan nooit iets of iemand anders de schuld, terwijl je ook weleens de oplossing bij jezelf zou kunnen zoeken"? Mahatma Gandhi heeft ooit gezegd: "Wees zelf de verandering die je in de wereld wilt zien".

Tussen mijn gedachten door, praatte ze venijnig verder: 'Dacht je soms dat ik op die spiegel ging wrijven om die vlek weg te krijgen? Nou wordt ie lekker. Eerst die klote film van vanavond met al die zeikende personages en nou nog dat gezeik van jou. Ik word er zo pissig van.'

Het opgewonden standje keek nog met dezelfde boze blik, toen ze op de plaats van bestemming uitstapte. Ze sloeg het portier met een klap dicht en liep kwaad weg, na eerst nog onverschillig haar kauwgom op de grond gespuugd te hebben.

Ik bleef een paar tellen verbouwereerd en een beetje geïrriteerd zitten en maakte pas daarna het dashboard schoon. Soepel blijven, dacht ik.

Mijn werk kon me, vooral dankzij de passagiers, lastige en leerzame momenten opleveren.

Het stormde nog steeds, het ging behoorlijk tekeer op deze herfstavond. Even bleef ik stilstaan en gaf mijn gedachten de tijd en ruimte.

Er raast bij iedereen, ook in persoonlijke situaties, weleens een storm door de dagen. Je kan je menigmaal bezeren aan de stekels van het leven. Niemand gaat er zonder schrammen of deuken doorheen. In mijn eigen leven had het ook flink gewaaid en soms zwaar gestormd. Het kon verwoestend zijn, maar meerdere keren had het de boel juist